

Н. Кірносова, канд. філол. наук, доц.

ЛІЧИЛЬНІ СЛОВА КИТАЙСЬКОЇ МОВИ У СВІТЛІ КОНЦЕПЦІЇ ЧИСЛА Ж. ПІАЖЕ

У пропонованому дослідженні висловлюється гіпотеза про те, що лічильні слова китайської мови можуть розглядатися як відображення психологічних процесів формування концепції числа в мозку людини. Формування лічильних слів у китайській мові відбувалося в три етапи, що корелюють з трьома стадіями розвитку концепції числа в дитини, виявленими Ж. Піаже. Оскільки концепція числа тісно пов'язана з концепцією класів, у статті також розглядаються питання категоризації світу, властивої носіям китайської мови, які традиційно й розглядалися у зв'язку з лічильними словами (які також називають класифікаторами).

В предлагаемом исследовании высказывается гипотеза о том, что счётные слова китайского языка могут рассматриваться в качестве средств отображения психологических процессов формирования концепции числа в человеческом мозге. Формирование счётных слов в китайском языке происходило в три этапа, которые коррелируют с тремя стадиями развития концепции числа у ребёнка, выявленными Ж. Пиаже. Поскольку концепция числа имеет тесную связь с концепцией классов, в статье также рассматриваются вопросы категоризации мира, свойственной носителям китайского языка, которые традиционно и рассматривались в связи со счётными словами (называемыми также классификаторами).

The present research is intended to consider the hypothesis that measure words in Chinese can be regarded as a reflection of a psychological process of number conception in people's mind. The evolution of measure words in Chinese can be divided into three stages, which correlate with the three stages of number conception pointed out by J. Piaget. As the number conception is tightly related to conceptual development of classes, the report also covers the issue of the way Chinese people categorize the world which is traditionally connected with measure words in Chinese (as they are also regarded as classifiers).

Очевидним відображенням у китайській мові мисленнєвих операцій з об'єднання речей і явищ у класи є лічильні слова. Стосовно цих лексичних одиниць написано чимало робіт як наукового, так і науково-популярного та довідкового характеру, однак логіка такого способу категоризації, який вони відображають, все ще залишається для іноземців нез'ясованою. Вимушені мати з ними справу в повсякденній комунікації, іноземці починають вірити, що "китайська енциклопедія", згадана Х. Л. Борхесом в есе "Аналітична мова Джона Вілкінса", справді існувала, адже з точки зору звичної європейцям логіки важко пояснити, чому собаки, риби й огірки, наприклад, віднесені носіями китайської мови до однієї категорії через відповідне лічильне слово (条), а коні, корови й барани – до різних (через відповідні лічильні слова – 匹, 头, 只). Тож очевидно, що засоби категоризації в китайській мові є справжнім викликом для іноземців, втім їх дослідження з когнітивної точки зору, напевне, дасть змогу виявити логіку їхнього функціонування в мові.

Насамперед є потреба визначитися з термінологією – адже єдиному китайському термінові 量词 (liàngcí) відповідають принаймні два терміна в європейській лінгвістичній традиції – лічильне слово (в українській мові також часто використовується словосполучення рахівне слово, що тільки ускладнює ситуацію в термінології) / measure word / класифікатор / classifier. Взаємовідношення між цими термінами залишаються невідомими, тож зазвичай західні дослідники користуються ними як абсолютними синонімами.

Проте в цьому дослідженні буде обстоюватися думка про відносини включення між ними – класифікатори пропонуються розглядати як підклас, поряд із міронімами, загального класу (точніше – категорії!) лічильних слів (див. рис. 1):

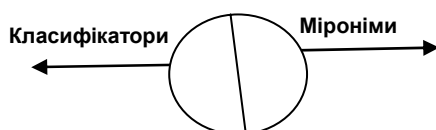

Рис. 1. Лічильні слова китайської мови

Річ у тім, що в межах множини лічильних слів, які існують у китайській мові для поєднання числівників з іменниками, за семантичним та функціональним принципами чітко виділяються дві групи – міроніми, які справді означають міри або мірки ваги, довжини, об'єму тощо (瓶, 杯, 斗, 盘, 碗 тощо) і функціонують тільки зі

збірними іменниками, та класифікатори, які стосуються не стільки власне лічби, як категоризації перелічуваних речей чи явищ (个, 张, 把 тощо) і використовуються тільки з одиничними іменниками.

Міроніми є й в українській мові, правда вони не виділяються в окрему частину мови, а розглядаються в складі іменників (склянка, пляшка, тарілка, коробка тощо), тому логіка їх функціонування в китайській мові не становить особливих труднощів для носіїв української мови, і при перекладі вони без особливих труднощів відтворюються відповідним іменником (виняток тут можуть становити хіба-що реалії, як, наприклад, доу (斗) – специфічна китайська міра об'єму, або цунь (寸) – китайська міра довжини):

一杯茶	чашка чаю
一碗米饭	миска (порція) рису

Класифікатори ж в українській мові відсутні й при перекладі ніяк не відтворюються, "забираючи" з собою й ту додаткову інформацію про категоризацію світу та образне сприйняття світу, яку вкладають у них китайці:

一位人	одна (шанована) людина
两本书	дві книги (на корінці)
五张桌子	п'ять (пласких) столів
一把伞	одна парасоля (з ручкою)

Про те, що ці два різновиди лічильних слів варто розрізняти, пишуть останнім часом і китайські дослідники. Так, наприклад, Хе Цз'є у своїй монографії, присвяченій лічильним словам, у межах класу 量词 (liàngcí) вирізняє окрему групу 名量词 (míngliàngcí) – іменники в ролі лічильних слів [1, с. 81], тобто, власне, міроніми, і спеціально наголошує, що ці одиниці не є специфічними виключно для китайської мови, а зустрічаються й у багатьох інших мовах. Відповідно, термін 量词 (liàngcí) він застосовує до решти лічильних слів, які вживаються з одиничними іменниками й аналоги до яких відсутні в інших мовах, що дає змогу поставити його у відповідність із прийнятим нами терміном класифікатор.

Хе Цз'є пропонує розрізняти ці дві групи лічильних слів на основі типу мотивації – суб'єктивної чи об'єктивної – що зумовлює їх вибір у процесі комунікації. Так, використання міронімів, що називають конкретні предмети, на його думку, зумовлюється об'єктивними чинниками, адже ці слова позначають реальність безпосередньо в тому вигляді, як вона сприймається органами чуття; тоді як класифікатори називають образи (абстракції) й репрезентують у мовленні вже переосмислену реальність, тому мотивація їхньої присутності в мовленні завжди суб'єктивна [1, с. 85-86]. Цей автор також

подає статистичні дані, згідно яких міронімів у китайській мові меншість – з 600 лічильних слів 何 Цз'є нарахував їх тільки 76 [1, с. 93]. Таким чином, 何 Цз'є не тільки виявляє підстави для розподілу загального класу лічильних слів на дві групи, але й робить натяк на шляхи категоризації речей у мисленні китайців.

Отже, мовні факти свідчать про те, що лічильні слова в китайській мові функціонально, семантично й, навіть, мотиваційно, поділяються на два підкласи – міроніми й класифікатори, тому терміни лічильне слово й класифікатор не вважаються в цьому дослідженні синонімічними.

Оскільки саме класифікатори є засобом категоризації світу для носіїв китайської мови, надалі в статті їм приділятиметься більше уваги. І найбільш цікавими в межах цього дослідження є, безперечно, ієрогліфи на позначення класифікаторів, оскільки вони як семантичні знаки повинні фіксувати й об'єктивувати ідеї, пов'язані в мисленні носіїв з тим чи іншим класом, а значить – відображати шляхи категоризації в мисленні китайців. Проте, перш ніж розглядати ієрогліфіку, варто з'ясувати логіку присутності класифікаторів як лексичних одиниць у китайській мові, це допоможе з'ясувати чому саме вони є репрезентантами категоризації в мові.

Більшість китайських підручників не пояснюють необхідність використання класифікаторів у мові (напевне, для них вона сама собою зрозуміла). Однак європейські дослідники вивчали ці одиниці в когнітивному ключі, і тут перш за все слід назвати прізвища Тань Аошун та Дж. Лакоффа.

Однак, намагаючись знайти мотивацію саме такого способу категоризації, ці європейські дослідники більше уваги приділяли зв'язкам класифікатора та наступного іменника, ігноруючи при цьому набагато більше обумовлений зв'язок класифікатора з попереднім до нього числівником, втім саме цей останній зв'язок видається ключовим для розуміння сутності класифікатора як лексичної одиниці, оскільки його (класифікатора) використання в мовленні залежить насамперед від наявності числівника – класифікатор з'явиться в китайському реченні перед іменником лише тоді, коли йтиметься про кількість речей, позначених цим іменником, тобто, коли іменнику передуватиме числівник. Порівняймо:

我买了一本书。 Я купив книгу.
我买了书了。 Книжки я купив.

Якщо ж звернути увагу на "прив'язаність" класифікатора до числівника, виникне припущення про обумовленість цього лінгвістичного явища особливостями ментальних процесів лічби та формування категорії числа. Щоб перевірити істинність цього припущення, варто спочатку звернутися до роботи Ж. Піаже "Генега числа в дитини" [2] і з'ясувати, що відомо про формування концепції числа в нашому мисленні, а потім простежити еволюцію лічильних слів як частини мови в китайській мові і з'ясувати, чи є між цими процесами аналогія.

У своєму спеціальному дослідженні "Генега числа в дитини" Ж. Піаже доходить двох важливих висновків: 1) що формування понять числа й класу в мисленні людини залежить від віку й відбувається одночасно [2, 448] і в три етапи, й 2) ці поняття тісно пов'язані між собою, оскільки число – це завжди клас, який складається з еквівалентних одиниць, що різняться лише своїм місцем у лінійній послідовності.

За результатами багатьох експериментів, дослідник виявив, що спочатку, навіть вміючи рахувати, дитина, в силу особливостей свого мислення, розуміє кількість глобально (в категоріях багато, мало), потім, шляхом встановлення наочного співвіднесення окремих одиниць загальної кількості, вона починає вчитися встановлювати точну кількість, і, нарешті, оволодіває справжньою кон-

цепцією числа [2, 481]. Так само, в три етапи, відбувається й становлення категорії класу в мисленні дитини – спочатку дитина здатна утворювати лише загальні класи, потім, щоб зробити певний висновок, вона перераховує наявні елементи класу, і, нарешті, навчається включати окремі класи в один загальний [2, 452-454].

Якщо тепер звернутися до історії розвитку лічильних слів у китайській мові, то виявиться, що в ній також можна виділити три етапи: 1) до епохи Західної Чжоу (X-XVIII ст. до н.е.), коли класифікатори були відсутні; 2) від Західної Чжоу, коли з'явилися перші лічильні слова (匹, 夫, 两) [3, 78], до епохи Тан – поки відбувся бурхливий кількісний розквіт цієї частини мови; 3) після епохи Тан, коли лічильне слово 一 почало функціонувати в якості універсального.

У співставленні висновків Ж. Піаже з фактами історії китайської мови насправді виявляється аналогія між процесами розвитку мислення та розвитку мови: етап відсутності лічильних слів очевидно вказує на тенденцію глобального оцінювання кількості (через сам іменник), етап появи і кількісного розквіту цих слів, ієрогліфи на зображення яких походили від зображень частин предметів [3, 341] (!), вказує на вміння виділяти складові частини в одиниці, проте тільки тоді, коли вона є перед очима, і, нарешті, поява універсального лічильного слова свідчить про те, що концепція числа вже стала операціональною і вже не потребувала наочності. Ж. Піаже досліджував онтогенез мислення, але факти китайської мови дають змогу виявити й філогенез. Роз'яснимо цей висновок.

З написів на кістках тварин та панцирах черепах – найдавніших відомих дотепер писемних джерел китайською мовою, та ранніх написів на бронзових посудинах відомо, що на перших етапах свого функціонування давня китайська мова не знала класифікаторів, проте вже тоді існувало декілька міронімів:

鬯六卣 шість глеків вина
贝二朋 дві в'язанки мушель

Що ж стосується одиничних іменників, то вони в ті часи приєднувалися до числівника напряму, правда, на відміну від сучасної китайської мови, стояли після нього й виконували роль додатка, оскільки числівники в ті часи виконували предикативну функцію [3, 56]:

羊百羊 бути в кількості 100 баранів
马十马 бути в кількості 10 коней

Варто окремо наголосити, що наявність числівників у мові тих часів є не лише банальним підтвердженням вміння рахувати, але й про те, що значні кроки на шляху розвитку абстрактного мислення вже були зроблені, і китайці тих часів уміли рахувати до 10 000 (ієрогліф 亿 – 100 млн. з'явиться пізніше).

Проте, як довів Ж. Піаже [2, 422], саме по собі вміння рахувати ще не означає, що в мисленні людини сформувалася істинна концепція числа, адже воно може залишатися суто вербальним, і людина продовжує оцінювати кількість глобально. Причину цього Ж. Піаже вбачав у тому, що на ранніх етапах розвитку мислення людини почуття і чуттєве сприйняття домінує над ментальними операціями, тому діти ще сприймають усі речі як цілісні одиниці, не розуміючи, що ця цілісність утворюється з складових частин і її можна розібрати, а потім зібрати назад, і речовина при цьому не зникне і не зменшиться. Тим більше, вони не вміють здійснювати таку аналітичну операцію ментально.

Підтвердженням цього в китайській мові і є факт використання іменників після числівників, адже знаки ієрогліфічної природи репрезентували предмети в наочній і дуже

зручній для візуального сприйняття формі, що відповідало потребам мислення людини на тому етапі розвитку.

Приділимо тут трохи більше уваги формальним особливостям давніх ієрогліфів, особливо на позначення іменників, – і тому, що вони пов'язані з початком формування концепції класів, і тому, що далі в роботі до цієї теми вже не будемо повертатися.

Як відомо, найранішими і найпершими ієрогліфами були схематичні зображення навколишніх предметів, при цьому зображувався контур предмета – що сприяло (або свідчило про?) його цілісному (глобальному) сприйняттю, а з іншого боку таке зображення абстрагувалося від деталей і включало лише найхарактерніші риси форми – що вже було кроком на шляху до абстарктизації й утворення поняття класу. Однак, таке зображення не сприяло (якщо не заважало) розумінню того, що предмет може належати до кількох множин одночасно – за формою, кольором, матеріалом тощо, а саме розуміння цього призводить до закріплення в мисленні справжньої концепції класу.

Таким чином, є підстави вважати, що етап відсутності лічильних слів у архаїчній китайській мові відображає ту сходинку в розвитку загальнолюдського мислення, коли люди ще оцінювали кількість глобально, а вживання іменників після числівників розкриває перші кроки утворення концепції класу – коли ще перцепція домінує над абстракцією і утворюються лише загальні класи (за однією ознакою – формою).

Втім очевидно, що такі уявлення не могли закріпитися в мисленні людини надалі, оскільки їх спростовувала життєва практика: у подальшій взаємодії з навколишнім світом приходило розуміння того, що перцептивні дані не є критерієм істинності.

Основним чинником, на думку Ж. Піаже, який змушує людину (дитину) засумніватися в істинності глобальних оцінок є процес встановлення щоелементної відповідності між предметами, які складають сукупність (цілісність), що її слід оцінити. Унаслідок таких сумнівів у розвитку концепції числа відбувається стрибок, і мислення переключається з глобальної форми на окремі елементи, які складають цю цілісність. Однак мисленню ще бракує зворотності, щоб здійснювати розкладання на елементи без опори на видимі реальності. За безпосереднього сприйняття цілісності та її частин людина вчиться думати про ціле і частину одночасно, проте така ментальна операція охоплення, яка веде до вміння включати класи, теж залишається на другому етапі прив'язаною до матеріальної реальності.

Цей, другий, етап розвитку концепції числа відобразився в китайській мові на рівні ієрогліфіки в появі у певний період класифікаторів, які представляли собою зображення окремих частин предметів (!) [3, 341].

Крім уже згаданих трьох класифікаторів, можна навести й інші приклади:

头	голова	白象五百头	500 білих слонів
株	стовбур	三株树	3 дерева
领	комір	七领裳	7 сорочок

Зазначені ієрогліфи на позначення класифікаторів представляють об'єкти зовнішнього світу в зручній для оцінки формі – вони опредметнюють частину від цілісності, з якою легко оперувати мисленню людини.

На особливу увагу заслуговує питання про те, за яким принципом приймалося рішення про вибір тієї чи іншої частини предмету з-поміж інших.

Відповідь на нього вбачається в функціональній значимості частин. Це підказують психологічні дані – адже найперше привернуть увагу або красиві частини, або ті, якими людина користується: так для ножів і сті-

льців це буде ручка, для одягу – комір, бо саме за ним визначали раніше статус людини тощо.

На особливу увагу також заслуговує лічильне слово 枚, яке вже в ті часи почало функціонувати як універсальне і могло бути використане як з одиничними, так і зі збірними іменниками:

一枚鱼	одна риба
金钱二枚	дві золоті монети

Семантична структура ієрогліфа 枚 виглядає так:

枚 = 木 (дерево) + 扌 (права рука з палицею)

Згідно етимологічних словників, це зображення вказує на стовбур або на гілку, і така семантична структура дозволяє інтерпретувати його ще й в значенні відгалуження.

Таким чином, це слово почало використовуватися як універсальне не випадково – воно відображало мисленнєвий акт розподілу цілого на частини, яким на час його появи оволоділа й активно користувалася людина. Що стосується міронімів, то вони продовжували розвиватися в цей період.

Тож, появу й розвиток лічильних слів у китайській мові можна інтерпретувати як відображення окремого кроку в розвитку мислення людини, зокрема в формуванні концепції числа та концепції класів. Цей крок полягав в усвідомленні істинної концепції числа та класу через встановлення щоелементних відповідностей, яка, втім, ще не стала повністю операціональною – тобто, це усвідомлення ще залежало від перцептивних даних (наочності).

Але, в такому разі, появу в мові класифікаторів та ієрогліфів на їх позначення слід пов'язувати напряму з лічбою, а з категоризацією – тільки опосередковано. Про це свідчить і зведення всього різноманіття класифікаторів до одного універсального 个 в наступний період, коли концепція числа стала повністю операціональною.

З точки зору психології, функція класифікатора 个 полягала в тому, щоб фіксувати тільки процес одночасного мислення про ціле і його частину, не зважаючи при цьому на жодні формальні особливості цілого чи частини. Тому 个 сприймається швидше не як класифікатор, а як маркер ідентичності, про що свідчить і його семантична структура.

Значення ієрогліфа 个:

Тань Аошун зазначає, що 个 етимологічно пов'язаний з ієрогліфом 人 (людина) [4, 69]. Очевидно, вони пов'язані через значення "зріст", яке є в першого ієрогліфа. Проте, цього значення воно набуло як мірка довжини, що зафіксовано в його етимологічній історії: коріння цього ієрогліфа і його значень шукають в періоді Чжоу, коли воно використовувалося як лічильне слово зі значенням половинка розчахнутого стебла бамбука – отже походить від зображення частини предмета. Початку цей ієрогліф зображувався таким чином: , однак це зображення могло скорочуватися до 个 як скорочення зображення бамбуку у верхній частині ієрогліфа. Однак згодом, ієрогліф набув такої форми: 个 і не змінював її до реформи в 50-х рр. XX ст. Саме ця остання форма написання набула значення зріст, можливо через те, що стебло бамбуку є непоганою міркою для зросту людини.

У словнику Шовень 个 вважається синонімом 枚, проте функціонально воно досить швидко витіснило 枚. Можливо тому, що 枚 зображує відгалуження, а 个, завдяки межам (口) передає вже ідею унітарності й цілісності, а разом з 古 давній асоціативно вказує на ідею незмінності, яка була вже більш актуальною для мислення, в якому закріпилася істинна концепція числа і класу.

Таким чином, класифікатор 个 є відображенням у мові такого стану мислення, коли в ньому сформовані істинна концепція числа та класу.

Отже, генеза класифікаторів дозволяє зробити висновки про те, що це лексичне явище є відображенням формування процесів категоризації в мисленні.

Розкривши онтогенез мислення людини, Ж. Піаже дав змогу розкрити і філогенез мислення людей, причому китайська мова через лічильні слова і ієрогліфи на їх позначення цієї філогенез унаочнює. Тож лічильні слова китайської мови можуть розглядатися як відо-

браження природи самого механізму категоризації, а ієрогліфи на їх позначення об'єктивують цей механізм.

1. 现代汉语量词研究/何杰著. - 北京: 民族出版社, 2001. - 343页; 2. Пиаже Ж. Избранные психологические труды. Психология интеллекта. Генезис числа у ребенка. Логика и психология. - М.: Просвещение, 1969. - 659 с.; 3. Крюков М.В., Хуан Шу-ин. Древнекитайский язык. - М.: Главная редакция восточной литературы, 1978. - 497 с.; 4. Тань Аошун-ан. Китайская картина мира: Язык, культура, ментальность. - М.: Языки славянской культуры, 2004. - 240 с.

Надійшла до редколегії 01.09.10

О. Козоріз, асист.

СЛОВОСПОЛУЧЕННЯ ТА СЛОВОТВІР У СУЧАСНІЙ КИТАЙСЬКІЙ МОВІ

У статті досліджується проблема класифікації словосполучення та словотвору у сучасній китайській мові.

В статье исследуется проблема классификации словосочетания и словообразования в современном китайском языке.

The problem of classification of phrase and word-formation (derivation) in modern Chinese language is analyzed.

У слов'янських мовах граматичні зв'язки у реченні виражені переважно за рахунок морфологічних змін слова. У китайській мові члени речення визначають за їх позицією у реченні, тому китайські лінгвісти запропонували узяти словосполучення в якості основної одиниці для проведення граматичного аналізу [1, с.92]; його практично вигідно використовувати при перекладі і для створення автоматичних систем перекладу. Оскільки у китайській мові слова у межах речення не відокремлюються один від одного пропусками, у деяких випадках неможливо відрізнити складне слово від словосполучення – моделі словоскладання аналогічні до моделей словосполучень. Допомогти може відповідна класифікація словоскладання та сло-

восполучення у китайській мові. На початковому етапі дослідження ми не будемо ускладнювати статтю аналізом українських відповідників, оскільки це окрема тема для подальших дискусій. Українські терміни буде запропоновано поряд із китайськими під час їх першої появи в тексті статті з урахуванням досліджень попередників та самостійним аналізом смислового наповнення відповідного китайського терміну.

Спочатку звернімо увагу на те, що існують різні думки щодо класифікації серед китайських дослідників. Спробуємо проаналізувати найбільш популярні з них. Так у "Практичній граматиці китайської мови" Фан Юй-ціна запропонована така схема класифікації [1, с.33]:

Таблиця 1

结构类型 Типи структур		词 Слова	短语 Словосполучення	句子 Речення
1	附加结构 Афіксальна	棍儿 绿化	看了 忙碌起来	吃葡萄吗? 我买了票了。
2	重叠结构 Редуплікація	姥姥 微微	休息休息 一个一个	好, 好, 来吧! 来吧!
3	数量结构 Нумеральна		一个 这本	十八岁。 第一名。
4	同位结构 Еквівалентна		老人家您 塑料这种东西	
5	偏正结构 Атрибутивна	红旗 热爱	新书 仔细看	马上休息! 把书拿来。
6	述宾结构 Дієслівно-об'єктна	出席 知心	看书 看了一会儿	散会! 可以告诉他。
7	述补结构 Дієслівно-результативна	扩大 说明	看清楚 看得头疼	看得清楚极了。 冷得我浑身发抖。
8	联合结构 Копулятивна	人民 东西	他和我 看或写	也高兴也不高兴。 既有先进的也有落后的。
9	连动结构 Дводієслівна	听写 耕种	出去散步 坐车回家	写个信去问问。 进来坐坐。
10	兼语结构 Зчеплення додаток / підмет		请他来 通知他去开会	派谁去? 请他来吃饭。
11	主谓结构 Суб'єкт-предикативна	地震 年轻	他来 天气晴朗	你好! 问题解决了。

Автор виділяє 11 типів структур для класифікації словосполучення, 8 – для класифікації словоскладання і 10 – для речення. Тобто відмінність у класифікації словоскладання та словосполучення становить лише 3 одиниці.

Інший автор, Цзя Яньхуай у "Практичній граматиці китайської мови для іноземців" виділяє 11 типів слово-

сполучень; чотири з яких не співпадають з попередньою працею, оскільки пропонуються інші чотири типи; також тут відсутня класифікація типів словоскладання, проте автор пропонує оптимальну таблицю використання словосполучень у якості відповідних членів речення [2, с.230]:

Таблиця 2

词组 Словосполучення	Приклади	Члени китайського речення 句子成分					
		Підмет 主语	Присудок 谓语	Додаток 宾语	Означення 定语	Обставина 状语	Комплемент 补语
1 联合词组	老师学生、他和我	√	√	√	√	√	√
2 主谓词组	头发长、他描写	√	√	√	√	√	√
3 动宾词组	吃饭、写汉字	√		√	√	√	√
4 偏正词组	名词	√	√	√	√	√	√
	动词、形容词	√		√	√	√	√